

Jana Putrle

GRADILIŠTE KRAJEM LETA

Mnogo čemu možeš da se naučiš, ako živiš
pored gradilišta. Najpre postave
plastične klozete u azurnoj boji.
Pljušti već tri dana, žute su
radničke kacige ispod nadstrešnica,
smeh dopire iz skladišta. Lišće je još uvek zeleno,

a čini se kao da nas sele nekuda drugde,

svake noći pomalo, budimo se u istoj
kući, kraj istog gradilišta, ali nebo je

hladnije i zvuci sa ulice puni
obaveza. Šta sada sa vrućim
kamenjem koje smo čitavog leta
stavljali na trbuhe? Lišće je još uvek zeleno,

radnici nose žute kacige.
Svako ima svoje trikove vezane za opstanak.
Sramežljive prodavačice uvijaju u papir
gole lutke iz izloga.
Crnački klošar svakog jutra hodočasti
u centar na franjevački ručak.
Ti pljuješ preko ramena pored mačaka
svih boja i pas istrajno odnosi papuče
u nepoznato. Lišće je još uvek zeleno, a žuti se

više ne osvrću, kada prolazim pored
ograđe. Kacige uz zujanje, tresku,
razbijanje, drndanje, povećavaju rupu
u zemlji. Sledeće jeseni će se

10-12 m u vazduhu nad njom ljubiti dvoje

u nežnoj svetlosti iz erotskih filmova
i naša kuća će, utonula
u tamu, stajati u čudu.

PADANJE U NASELJENI PREDEO

A.

da dugo padam sa vrha
lista trave
i ne posečem se po rubu,
da to bude let u naseljeni predeo
i da treperim, opipavam,
širim se preko granica,
da bude nešto mene u svakom tesnom
osmehu koji bih mogla sresti,
čekanju
bicikla kraj zida,
snenim očima vozača, širenju zenica,
ekstatičnom prštanju vatre
po leptirici u vosku,
da ne prečujem tišinu u šumu
pričanja,
ne primetim ruke koje se spuste usred kretanja
dva tela, koja zajedno sa lišćem klize kroz park,
da ne zaboravim dodir
kože i dugog zveckanja,
kada kamen razbija staklo i tiho šuštanje
spreja
koji piše po betonu, da osećam
kako *talas lovi talas*
lovi talas i konačno sastavlja kretanje
kako se reči podižu, pene i glatke,
zatvorene stvari progovore,
da prsti na
nozi pronađu oslonac u zidu,
da budemo zajedno
i sami,
da na kraju ne previdim trenutak
kada se u jutarnjem mraku
pogase ulična svetla

POEZIJA NIJE NUŽNA

ako misliti neke misli znači sumnjati odmah
kažem da ne želim neću cinizam
prepuštam kukavicama da se distanciraju
od jagodica prstiju (bože, kako glatka
su tvoja leđa) mirisa prepečenih semenki i bilja
salate sa maslinama, i ko može da gleda prozirne
i somotske tkanine a da ih ne dodirne,
da, nek ide dođavola

kada znam da je ipak preostalo još puno kišnih dana
sati u polumraku sobe kada ne bude nikoga nijedne
knjige muzike sećanja jer tako je kako je takva sam još uvek
mogu da odem da gledam svetleće tubice u drogeriji kako to
smiruje mnogo bolje nego zbornik teorije savremene
umetnosti koji moram da pročitam kontemplacija
nad lakovima za nokte kako je lepo biti samo potrošač
i prepustiti se iluziji čistog uređenog sveta

a ako već razmišljam kako me je neki pesnik raspizdeo
i kako sam ustala usred noći sa glavom napola uronjenom u
tkaninu snova (sutra idem na posao) i otišla da zašiljim
olovku (jer nikada nemam pisaljku pri ruci) hoću
da BOLI

da to znači hraniti se pravim snažnim
rečima koje škripe pucaju divljaju iako
iznutra dok ih već dugo nosim u sebi
ne želim vatromet sa bezbedne razdaljine osmeha
ljudi koji skrivaju bezbrižnost

hoću iskru među kamenjem
urok
magiju

tabu
zaklinjanje

reči koje me obore odmaraju
slova na papiru koji se od njih ne može otrgnuti

kada ipak znam da je preostalo još puno kišnih dana
sati u polumraku sobe kada ne bude nikoga
nijedne knjige muzike sećanja
i poezija nije najvažnija
ali teško držim prste daleko od reči
poput mirisa zovinih jagoda su koji dolazi
sa vetrom kroz kišnu noć

Jana Putrle je rođena 1975. godine u Ljubljani. Studira ruski jezik i bibliotekarstvo u Ljubljani. Objavila je dve pesničke zbirke: *Pesmi* (2001), zajedno sa Katjom Paladin i *Kutine* (2004). Prevodi sa engleskog, ruskog i srpskog jezika, piše o filmu. Živi u Ljubljani.